

[Kaj Poulsen]

det, der skal gennemføres på arbejdsmarkedsområdet. Det er ikke udtryk for usikkerhed, det er en fast og indgroet holdning hos Socialdemokraterne.

Og så vil jeg godt sige, at jeg synes ikke, vi skal bruge Folketinget til teselskab. For det første drikker vi ikke te, vi drikker heller ikke rødvin eller spiser ost. Vi drikker kaffe og bajere, og derfor må vi tage debatten, som den er, der er ikke noget at gøre ved det.

Jeg vil godt sige: lad nu være med at lægge andet i det her, end at vi har konstateret, at SF er villig til at gennemføre noget hen over hovedet på fagbevægelsen i samarbejde med VS. Det er Socialdemokratiet ikke, og det er det, striden har stået om. Anderledes er det ikke.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Man kommer vidt omkring, men så vidt kan vi dog ikke komme, at vi kan begynde at sætte forligsmandslov og dyrtidsregulering sammen. En så trænet parlamentariker som fru Lilli Gyldenkilde burde kunne forstå, at den situation intet har med forligsmandsloven at gøre.

Hvordan vi skal tilrettelægge den økonomiske politik, vender vi også tilbage til, når vi – og det varer jo ikke så længe – kommer i den situation, at vi skal danne regering.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Ja, ja, lad os nu se!

Jeg skal sige til hr. Ole Vagn Christensen, at jeg blander ikke tingene sammen. På et tidspunkt blev der spurgt, hvornår Socialdemokratiet havde kastet sig ind i en lovgivning, som ikke var i overensstemmelse med fagforeningerne, og så nævnte jeg et enkelt eksempel.

Må jeg så sige til hr. Kaj Poulsen, at vi ønsker da ikke at lovgive i modstrid med, hvad vi mener fagbevægelsens medlemmer ønsker og er tjent med, men vi taler om to forskellige ting, for når hr. Kaj Poulsen udtaler sig, er det fagbevægelsens top, han tænker på. Han tænker aldrig på, at der er nogle medlemmer, hvis tarv man også skal tilgode-se.

Hermed har jeg ikke sagt, at fagbevægelsen ikke gør det. Arbejderbevægelsen og hermed fagbevægelsen har spillet en stor, stor rolle for, at vi trods alt har fået det, som vi har det i dagens samfund, selv om det kan blive meget bedre, men tiden er altså rendt fra, at man bliver ved med herindefra at sige »fagbevægelsens tarv«, at fagbevægelsens tops syn på, hvad der er lønmodtagernes tarv, er akkurat det samme som medlemmernes interesser. I kommer til at indse det før eller senere.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Vi har talt meget om demokrati, og hr. Ole Vagn Christensen mente, at det, jeg havde sagt, bekræftede, at jeg underkendte, at der var demokrati i fagbevægelsen. Jeg skal sige ligeud til Socialdemokratiet og hr. Ole Vagn Christensen, at jeg mener, at demokratiet i fagbevægelsen lader meget tilbage at ønske. De mange indirekte valg er efter min mening dybt udemokratiske, og den hierarkiske opbygning, der er i fagbevægelsen, er dybt udemokratisk.

Det, der nu af en socialdemokrat – jeg tror, det var hr. Kaj Poulsen – blev benævnt som »nærdemokrati«, eksisterer i meget ringe omfang i fagbevægelsen i dag, og det er et problem. Det er ikke et problem kun for venstrefløjen – det være endda, hvad det være vil i denne sammenhæng – nej, det er et problem for medlemmerne. Det er et problem for de medlemmer, som på grund af det manglende demokrati bliver stadig væk mere og mere passive, for hvad nytter det hele? Man kan afgive sin stemme, men resultatet, hvor forligsmandsloven er inde, er stort set givet på forhånd.

Så diskuterer vi ud over demokratiet i selve fagbevægelsen, når Folketinget er med inde, lovgivningen, og dér ville det da være komplet tåbeligt, hvis Folketinget lavede en ny lovgivning, som var 100 pct. i modsætning til fagbevægelsens medlemmers interesser. Jeg synes, det er lidt plat at gribe fat i den ende og sige, at det er det, vi har til hensigt at gøre. Jeg synes tværtimod, man skulle spørge fagbevægelsens medlemmer direkte, om de fortsat vil have 35 pct.-reglen og sammenkædningsreglerne, og jeg gad nok se, hvor mange der ville stemme ja til 35